

Preek "HOMILIE DERTIENDE ZONDAG B 2009"

HOMILIE DERTIENDE ZONDAG B 2009

Iedereen van ons krijgt vroeg of laat te maken met een overlijden in eigen kring: het overlijden van eigen ouders, van broers of zussen, van partner en mogelijk ook van eigen kinderen. Het kan zijn, dat je op dit afscheid voorbereid bent, want de dierbare is al ernstig ziek en genezing is niet meer mogelijk. Het kan ook zijn, dat het overlijdensbericht als een donderslag bij heldere hemel je overvalt. Het is alsof je in een dal van droefheid bent terecht gekomen, een soort choketoestand. De grond is onder je voeten weggeslagen en angstig zoek je naar houvast. De droefheid en rouw kan heel intens zijn. Ieder ervaart dat op zijn eigen wijze. Bijzonder getroffen zijn wij als er een jonger iemand sterft. De begrafenis van een kind is vooral erg aangrijpend. Niets staat verder van elkaar af als een jong kind en de dood. Daarover gaat het in het evangelie. Bovendien schijnt er niets zo erg voor ouders te zijn als juist het verlies van een kind. Heel hun wezen komt hiertegen in opstand. Het verlies van een kind is een niet te helen wonde. Het is afstand doen van je eigen vlees en bloed. Het is bovendien de verkeerde volgorde.

Leest u de overlijdensannonces maar eens in de krant. Het evangelieverhaal is van alle tijden, gegrepen uit het dagelijkse leven. Iedere annonce heeft zijn eigen voorgeschiedenis. Hier vecht een vader voor het leven van zijn kind. Zijn dochter ligt op sterven. Hoezeer zal de moeder hier niet in wanhoop gedompeld zijn. Ten einde raad stuurt zij haar man naar Jezus. Hij smeekt Jezus te komen om haar de handen op te leggen en haar te genezen. Maar nauwelijks is Jezus op weg naar het zieke kind, of wij vernemen, dat het kind al overleden is. Het onherstelbare, het onherroepelijke en definitieve is gebeurd. Jezus' medeleven lijkt niet te baten. Het donker is over het leven van Jaïrus gevallen te zijn. Alle hoop is nu de bodem ingeslagen. Er is geen enkele behoefte aan het wekken van valse hoop. Het is daarom logisch om te laten weten: "Waarom de meester nog lastig vallen?" Of anders gezegd: "Nu is het te laat. Nu hoeft Hij ook niet meer te komen." Nu staan er bovendien andere dingen te doen, zoals het regelen van de begrafenis en het oosterse rouwmisbaar.

Jezus' reactie is echter anders. Hij laat zich niet wegsturen. Zijn woorden klinken ons bovendien als een dooddoener in de oren: "Wees maar niet bang, maar blijf geloven." Hoe kan Jezus dat zeggen? vragen u en ik ons af. Zo te horen zou Jezus best een cursus stervensbegeleiding kunnen gebruiken, vinden wij. Voelt hij wel aan, wat deze vader is overkomen? Heeft Hij wel een vermoeden, hoe groot het leed is, dat deze vader getroffen heeft? Dit is intens leed, een ongenadige pijn, een hopeloze radeloosheid. Maar ondanks alles blijft Jezus aandringen: "Blijf geloven!" Maar geloven onder deze omstandigheden mag toch geen doekje voor het bloeden zijn, een zoethoudertje. Er is immers een afgrond van pijn en wat te doen tegen zo'n muur van wanhoop? "Geloof alleen maar," zegt Jezus. Maar hoe hier te geloven in het onmogelijke? Vader Jaïrus denkt zeker niet, dat zijn dochter weer zal herleven, nu zij gestorven is. Toch laat hij Jezus niet los. Hij stuurt Jezus niet weg uit zijn leven. Hij laat hem niet gaan, want hij voelt: Jezus draagt het leed met mij mee.

"Blijf geloven," zegt Jezus. Voor Jaïrus betekent dat: Tegen alle hoop in Jezus niet loslaten of Hem wegsturen uit zijn leven. Tegen alle argumenten van het verstand in niet met Jezus breken. Niet iedereen kan dat volgen, nu niet en toen ook niet. Immers zijn vrienden lachen hem uit.

Jaïrus houdt aan Jezus vast en geeft zijn geloof niet op. Daarom kan Jezus ook Jaïrus vasthouden. Dat maakt het mogelijk, dat Jezus iets voor Jaïrus kan doen. Jezus kan een teken stellen van zijn nabijheid als de Heer van het leven. Hij neemt het meisje bij de hand en laat het weer opstaan.

Maar waarom herhaalt Jezus niet dit gebaar, overal waar kinderen sterven? Het antwoord op deze vraag blijft ons bezig houden. Misschien, omdat een gestorven kind voor Jezus niet dood is, maar deel heeft aan het eeuwige leven bij God.

Maar zoals Jezus het dode meisje heeft laten opstaan, zo laat hij iedereen opstaan, die de bodem onder de voeten is weggeslagen en ondergedompeld is in een bodemloze put van droefheid en rouw. Ook Jaïrus mag opstaan uit zijn leed en verdriet. Zovelen helpt Jezus opstaan, die ondanks alles de deur van het geloof - al is het maar op een kiertje - openhouden in de richting van Hem. Jezus vraagt: "Blijf geloven tijdens de beproeving, tijdens de bekoring, tijdens de wanhoop."

Geloven is: een kleine deur open houden in de richting van Jezus, één van zijn woorden in ons hart, zijn eigen leven voor ogen. Dat is geloven. Dan kan de angst niet meer overheersen, want er is iemand die je bij de hand neemt en zegt: talita koemi, lieveling, sta op. Sta op uit je zorg, uit je verdriet. Kom weer tot leven. Blijf geloven. Sta op uit je verdriet. Amen.